

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Lassan húlő vasak**

1. Lassan húlő vasak

Cső-Mária

A sziréna éles, szaggatott bűgása jelezte a műszak félidejét, s a hajtószíjak végre lelassultak a csarnokban. A fémbordás mennyezet alatt elcsendesedett a fogaskerekek szüntelen sikolya. Alinda remegő térdrel lépett le a pedálról, de a tekintete azonnal a nagymamára siklott, aki az alacsony faülőkén próbálta kiegyenesíteni meggörnyedt hátát.

Mielőtt a lány odaérhetett volna, János-G534 már ott termett a padjuk mellett. A fémporos munkásruhája zsebéből egy gondosan elcsomagolt, félretett szintetikus fehérjeadagot halászott elő. Mozdulatát a szerkezet árnyékában tartva próbálta a nagymama csontos markába csúsztatni.

– Vedd el, anyó – suttogta János, s rekedtes hangjában nem a gépies engedelmesség, hanem mély, óvó figyelem repedt fel. – A te tested nem erre a rideg vasra lett kitalálva. Szükséged van a kalóriára.

A nagymama egy pillanatra megtorpant. Az ujjai önkéntelenül rázáródtak a kemény adagra, de a falon villogó szenzorok hideg zöld fénye eszébe juttatta a kolónia szigorú törvényét: az energiatranszfer szigorúan tilos, s mindkét félre büntetőcsökkentés vár. Határozott, mégis halk mozdulattal tolta vissza a csomagot a férfi tenyerébe.

– Tilos, János. A szabályzat nem ismer kivételt, nem kockáztathatsz – felelte szilárdan, ám a tekintetében lágy, régen eltemetett melegség villant meg. A kolónia szürke gépezetében János-G534 volt az egyetlen férfi, aki nem pusztá bioakkumulátorként, hanem tiszteletre méltó emberként tekintett rájuk. A nagymama titokban mélyen tisztelte a férfi csendes hűségét és konok tartását.